

Євтушенко І.В.

аспірант

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

УДК 343.31

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ВЗАЄМОДІЇ СИЛ ОХОРОНИ ПРАВОПОРЯДКУ З МІЖНАРОДНИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ ПІД ЧАС ВРЕГУЛЮВАННЯ ЗБРОЙНОГО КОНФЛІКТУ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

Здійснено аналіз теоретичних, нормативних та організаційних положень взаємодії сил охорони правопорядку України з міжнародними організаціями під час врегулювання збройного конфлікту. Надано визначення механізму взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями під час виконання службово-бойових завдань з врегулювання збройного конфлікту. Визначено суб'єкти організації взаємодії на стратегічному, оперативному та тактичному рівнях. З'ясовано роль військово-цивільного співробітництва.

***Ключові слова:** збройний конфлікт, сили охорони правопорядку, механізми взаємодії, службово-бойова діяльність, нормативно-правове забезпечення*

Постановка проблеми. Складна соціально-економічна, суспільно-політична та воєнна обстановка, які склалися на сьогодні в регіонах держави, безпосередньо впливають на стан забезпечення національної безпеки України. Проведення антитерористичної операції на Південному Сході України катастрофічно впливає як на рівень та якість життя населення, так і на територіальну цілісність держави. За таких умов сили охорони правопорядку України не можуть за рахунок тільки власних сил та засобів ефективно виконувати службово-бойові завдання з протидії терористичним актам та відсічі зовнішньої агресії. На допомогу Україні «прийшла світова спільнота», однак з причин невизнання міжнародними правовими інституціями «зовнішнього агресора», допомога Україні поки що можлива тільки шляхом залучення спеціальної моніторингової місії Організації з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ).

Питання врегулювання збройного конфлікту, вимагають комплексного вирішення та участі різних відомств і владних структур у забезпеченні правопорядку, захисту інтересів держави і громадян, усунення тяжких наслідків, а в умовах сьогоdnішніх глобалізаційних процесів – і залучення міжнародних організацій сфери безпеки. Основними силами охорони правопорядку, що виконують завдання з врегулювання сучасного збройного конфлікту, є Збройні Сили України, Національна гвардія України, Державна прикордонна служба, Служба безпеки України, Національна поліція України тощо. Головними міжнародними організаціями сфери безпеки, що можуть надати допомогу Україні у врегулюванні збройного конфлікту, є ОБСЄ, Організація Об'єднаних Націй та Організація Північноатлантичного договору.

Останні кризові події в Україні показали, що актуальним на сьогодні є питання удосконалення організаційно-правових засад взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями під час врегулювання збройного конфлікту.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Питання щодо процесу взаємодії між частинами, органами та підрозділами сил охорони правопорядку, а також врегулювання збройних конфліктів розглянуто у працях І. О. Кириченка, М. М. Литвина, О. М. Шмакова, С. А. Кузніченка, О. Г. Комісарова, Ю. П. Бабкова, В. М. Бацамута, В. В. Аллерова, В. І. Тробюка, Т. А. Сутюшева, О. В. Лавніченка, М. М. Орлова та ін. Однак слід зазначити, що дослідження взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями під час врегулювання збройного конфлікту майже не проводилося.

З цієї причини питання вдосконалення взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями під час врегулювання збройного конфлікту шляхом удосконалення нормативно-правових засад взаємодії лишається досить актуальним. У цьому зв'язку виникає практична необхідність у виробленні основних положень, які будуть становити суть взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями під час врегулювання збройного конфлікту.

Метою статті є аналіз теоретичних, нормативних та організаційних положень взаємодії сил охорони правопорядку України з міжнародними організаціями під час врегулювання збройного конфлікту.

Виклад основного матеріалу. З метою вивчення стану справ щодо організації взаємодії сил охорони правопорядку в умовах надзвичайних (кризових) ситуацій соціального характеру було проведено експертне опитування у вигляді анкетування. У якості респондентів були обрані військовослужбовці Служби безпеки України та Національної гвардії України, які мали особистий практичний досвід виконання службово-бойових завдань в умовах виникнення надзвичайних (кризових) ситуацій соціального характеру та проведення антитерористичної операції в Донецькій та Луганській областях. Вибірка склала 507 респондентів з числа військовослужбовців, що проходили службу у Національній академії Національної гвардії України, військових частинах Національної гвардії України № 3028, 3008, 1241, 2250, 3066 та Інституті підготовки юридичних кадрів для Служби безпеки України Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого».

На запитання «На Вашу думку, чи відповідає існуюче законодавство вимогам, що виникають в умовах надзвичайних (кризових) ситуацій соціального характеру?» 47 % респондентів відповіли «Не в повній мірі відповідає», 42 % – «Слабко відповідає існуючим вимогам».

На питання «Проведення яких заходів, на Вашу думку, є обов'язковим для поліпшення організації взаємодії сил охорони правопорядку у надзвичайних (кризових) ситуаціях соціального характеру?» найбільшу кількість голосів (86 %) було надано відповіді «Створення єдиної системи дій щодо

реагування на надзвичайні ситуації соціального характеру».

На питання «Чи є необхідною та ефективною діяльність міжнародних організацій у врегулюванні надзвичайних (кризових) ситуацій соціального характеру, а особливо збройних конфліктів?» 67 % респондентів відповіли, що є необхідною, 52 % респондентів відповіли, що є ефективною.

На запитання «Які утруднення Ви зустріли при виконанні завдання?» найбільшу кількість голосів було надано відповіді – «Відсутність міжвідомчої взаємодії».

На запитання «Які, на Вашу думку, необхідно внести зміни в існуючу систему дій сил охорони правопорядку в умовах надзвичайних (кризових) ситуацій соціального характеру?» найбільшу кількість голосів було надано відповіді «Удосконалити організацію взаємодії».

На питання «Які, на Ваш погляд, обставини сприяли недолікам при організації міжвідомчої взаємодії у надзвичайних (кризових) ситуаціях соціального характеру?» найбільшу кількість голосів було надано відповіді «Відсутність узгодження спільних дій».

На питання «Які конкретно недоліки відмічені Вами в управлінських рішеннях керівництва щодо організації взаємодії у вказаних умовах?» найбільшу кількість голосів було надано відповіді «Несвоєчасність управлінського рішення».

Отже, за результатами опитування тільки 11 % респондентів визнали, що чинне законодавство повною мірою відповідає вимогам, що виникають в умовах надзвичайних (кризових) ситуацій, а 81 % – вважають, що наразі необхідно вдосконалити нормативно-правовий механізм взаємодії. Також слід зазначити, що більшість респондентів визнали необхідність та ефективність діяльності міжнародних організацій до врегулювання збройних конфліктів. Таким чином, надалі розглянемо теоретичні засади механізму взаємодії організаційних структур, до яких належать як сили охорони правопорядку України, так і міжнародні організації.

При усьому різноманітті сучасних підходів до проектування організаційних структур і вдосконалювання механізмів управління, в їх основі закладено ідеї, пов'язані із структурно-функціональними особливостями управлінської системи. Проте проблеми стосовно вдосконалювання системи взаємоузгоджених дій суб'єктів взаємодії вирішуються, як правило, без науково-теоретичного забезпечення цих заходів. Тому для вдосконалення ефективності взаємодії між організаційними системами необхідно мати науково обґрунтовані пропозиції і рекомендації щодо прийняття управлінських рішень.

Вирішення проблеми забезпечення взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями потребує інституційного, фінансового, організаційного, економічного та наукового забезпечення, тоді як його встановлення відбувається через активізацію відповідних механізмів нормативно-правового регулювання. Ефективним інструментом реалізації принципу чіткої визначеності категорії «взаємодія» в контексті теорії взаємодії організаційних систем є пізнання змісту термінів, які категоріально кореспондуються

між собою.

За загальноприйнятим визначенням у наукових джерелах під взаємодією розуміють заздалегідь погоджені дії, які здійснюються суб'єктами взаємодії (партнерами) для реалізації завдань взаємодії, враховуючи діяльність усіх суб'єктів взаємодії [1, с. 111]. Взаємодія здійснюється в умовах повної визначеності стосовно діяльності усіх суб'єктів. Головна ознака взаємодії – відсутність шкідливого впливу на партнера. Завдання суб'єктів взаємодії можуть абсолютно чи частково збігатися.

В. Ю. Мікрюков під взаємодією розуміє систему відносин, що змінюються, між взаємозалежними елементами, сутністю якої є обмінний процес [2]. Ця думка є слушною, так як під час організації взаємодії присутнім є обмін інформацією, досвідом чи іншими ресурсами. Саме обмін покладено в основу взаємодії.

Воєнний енциклопедичний словник дефініцію взаємодії військ визначає як погоджені дії військ, а також взаємний вплив їх спільних дій на досягнення мети операції [3]. Дане визначення є загальновизнаним. Більш сучасним є таке визначення «...погоджених за місцем, метою, порядком, часом, сигналами та способами взаємного сповіщення для найбільш ефективного використання сил і засобів під час виконання поставлених завдань дії правоохоронних органів та військових формувань держави» [4, с. 66].

Таким чином, відповідно до теорії взаємодії організаційних систем [5], основними елементами взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями є такі:

- визначення суб'єктів організації взаємодії;
- визначення чинників, що впливають на організацію взаємодії;
- визначення форм організації взаємодії;
- визначення способів організації взаємодії;
- визначення напрямків організації взаємодії;
- оцінювання ефективності організації взаємодії.

Отже, механізм взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями під час виконання службово-бойових завдань з врегулювання збройного конфлікту – це сукупність заходів, засобів, важелів, які застосовують сили охорони правопорядку та міжнародні організації для організації їхньої взаємодії під час врегулювання збройного конфлікту шляхом визначення суб'єктів взаємодії, чинників організації взаємодії, форм організації взаємодії, способів організації взаємодії, напрямків організації взаємодії та оцінювання ефективності організації взаємодії.

Нормативні засади взаємодії сил охорони правопорядку України з міжнародними організаціями під час врегулювання збройного конфлікту на території України зазначені у нормативно-правових актах України та установчих нормативно-правових актах міжнародних організацій.

В Законі України «Про Збройні Сили України» [6] у ст. 11 зазначено, що Міністерство оборони України «...здійснює в межах своєї компетенції міжнародне співробітництво за воєнно-політичним, військово-технічним та

іншими напрямками, а також з питань цивільно-військових відносин з відповідними органами інших держав та міжнародними організаціями...».

В Законі України «Про Національну гвардію України» [7] у ст. 2 наведено сьому функцію Національної гвардії України «охорона дипломатичних представництв, консульських установ іноземних держав, представництв міжнародних організацій в Україні», ст. 19 визначено застосування озброєння та бойової техніки під час «...охорони та оборони важливих державних об'єктів, спеціальних вантажів, дипломатичних представництв, консульських установ іноземних держав, представництв міжнародних організацій в Україні під час виконання завдань територіальної оборони... забезпечення охорони приміщень, будівель, житла та іншого майна дипломатичних представництв, консульських установ іноземних держав, представництв міжнародних організацій в Україні у разі їх евакуації, здійснення охорони місць компактного перебування персоналу цих представництв та установ, а також супроводження колон з вантажем і персоналом представництв (установ), що евакуюються...».

В Законі України «Про Державну прикордонну службу України» [8] у ст. 2 наведено третю функцію Державної прикордонної служби України «охорона суверенних прав України в її виключній (морській) економічній зоні та контроль за реалізацією прав і виконанням зобов'язань у цій зоні інших держав, українських та іноземних юридичних і фізичних осіб, міжнародних організацій». Серед прав Державної прикордонної служби України ст. 20 у п. 43 зазначено «...взаємодіяти з питань охорони державного кордону України, протидії незаконній міграції, незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, транскордонній злочинності, контрабандній діяльності з компетентними органами та військовими формуваннями іноземних держав, міжнародними організаціями в порядку і на засадах, установлених законодавством».

В Законі України «Про Національну поліцію України» [9] ст. 4 визначено положення з міжнародного співробітництва Національної поліції, у п. 1 «...взаємовідносини у сферах діяльності поліції з відповідними органами інших держав та міжнародними організаціями базуються на міжнародних договорах, а також на установчих актах та правилах міжнародних організацій, членом яких є Україна...», у п. 2 «...поліцейські можуть направлятися до міжнародних організацій, іноземних держав як представники поліції з метою забезпечення координації співробітництва з питань, що належать до повноважень поліції». Серед основних повноважень поліції у ст. 23 п. 25 зазначено, що Національна поліція «...виконує в межах компетенції запити органів правопорядку (правоохоронних органів) інших держав або міжнародних організацій поліції відповідно до закону та міжнародних договорів України». Також серед повноважень поліції у сфері інформаційно-аналітичного забезпечення ст. 25 п. 4 визначено, що Національна поліція «...здійснює інформаційну взаємодію з іншими органами державної влади України, органами правопорядку іноземних держав та міжнародними організаціями».

Отже, Збройні Сили України в межах своєї компетенції здійснюють

міжнародне співробітництво тільки з питань цивільно-військових відносин з відповідними міжнародними організаціями. Найбільш широко взаємодія з міжнародними організаціями зазначена в законодавчому нормативно-правовому акті Національної поліції України. Взаємодія Національної гвардії України з міжнародними організаціями організується під час виконання службово-бойових завдань з охорони представництв міжнародних організацій. Серед суб'єктів взаємодії Державної прикордонної служби України під час виконання завдань законодавцем визначено міжнародні організації. В Законі України «Про Службу безпеки України» [10] про взаємодію з міжнародними організаціями законодавець не згадує.

Наразі в Україні з числа міжнародних організацій сфери безпеки повноваження щодо врегулювання збройного конфлікту надані Спеціальній моніторинговій місії ОБСЄ. Тому на прикладі нормативно-правових актів ОБСЄ розглянемо організацію взаємодії міжнародних організацій сектора безпеки з силами охорони правопорядку України. Рішенням № 1117 911-го пленарного засідання ОБСЄ щодо Розміщення Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ в Україні п. 3 Спеціальній моніторинговій місії доручено «...з метою виконання своїх завдань налагоджувати контакти з місцевими, обласними та центральними органами влади, громадянським суспільством, етнічними та релігійними групами, а також з місцевими жителями». Отже, представники Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ в умовах проведення антитерористичної операції в Донецькій та Луганських областях в першу чергу повинні взаємодіяти з центральними, обласними та місцевими органами влади. Тому переходимо до організаційних засад взаємодії.

На стратегічному (загальнодержавному) рівні організація взаємодії між силами охорони правопорядку України та міжнародними організаціями сфери безпеки в умовах проведення антитерористичної операції та регулювання збройного конфлікту здійснюється Радою національної безпеки і оборони. В ст. 13 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» [11] одним з повноважень секретаря Ради національної безпеки і оборони України у п. 6 визначено «... за дорученням Голови Ради національної безпеки і оборони України представляє позицію Ради національної безпеки і оборони України у Верховній Раді України, у відносинах з органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, з політичними партіями і громадськими організаціями та засобами масової інформації, з міжнародними організаціями». На наш погляд, доречно ширше зазначити роль та місце Ради національної безпеки і оборони України як організатора та координатора взаємодії сил охорони правопорядку України з міжнародними організаціями в умовах врегулювання збройного конфлікту.

На оперативному (державному та регіональному) рівні організація взаємодії між силами охорони правопорядку України та міжнародними організаціями сфери безпеки в умовах проведення антитерористичної операції здійснюється Антитерористичним центром Служби безпеки України. В п. 3 «Положення про Антитерористичний центр та його координаційні групи при

регіональних органах Служби безпеки України» [12] одним із завдань Анти-терористичного центру наведено «...взаємодія зі спеціальними службами, правоохоронними органами іноземних держав та міжнародними організаціями з питань боротьби з тероризмом». У п. 4 восьмим завданням Антитерористичного центру визначено, що Антитерористичний центр «...встановлює з дозволу Голови Служби безпеки України зв'язки та здійснює взаємодію зі спеціальними службами, правоохоронними органами іноземних держав та міжнародними організаціями з питань боротьби з тероризмом, бере участь у підготовці проектів міжнародних договорів України у сфері боротьби з тероризмом». У п. 14 дев'ятим завданням штабу визначено, що штаб Антитерористичного центру «... бере участь в організації взаємодії суб'єктів боротьби з тероризмом з відповідними центральними органами виконавчої влади, а також із спеціальними службами, правоохоронними органами іноземних держав та міжнародними організаціями з питань боротьби з тероризмом». Отже, питання організації взаємодії Антитерористичного центру з міжнародними організаціями визначені достатнім чином.

На тактичному (місцевому) рівні, на наш погляд, організація взаємодії між силами охорони правопорядку України та міжнародними організаціями сфери безпеки в умовах проведення антитерористичної операції повинна здійснюватися військово-цивільними адміністраціями, повноваження яких викладено у відповідному Законі України «Про військово-цивільні адміністрації» [13]. Однак цей законодавчий акт викликає занадто багато запитань. По-перше, чому військово-цивільні адміністрації входять до складу штабу антитерористичної операції. В Україні не введено воєнного стану, навіть і надзвичайного, діє тільки особливий період. По-друге, чому не зазначені суб'єкти взаємодії військово-цивільних адміністрацій, а особливо міжнародні організації, з якими постійно взаємодіють ці суб'єкти. Тому Закон України «Про військово-цивільні адміністрації» доречно доопрацювати з приводу цих питань.

Розглядаючи тактичний рівень взаємодії доречно зазначити, що антитерористична операція на Сході України показала необхідність обов'язкового врахування соціальних, політичних, культурних, релігійних, економічних та гуманітарних факторів під час планування та проведення військових операцій. Тому за досвідом Канади, Нідерландів та Данії у Збройних Силах України створено підрозділи військово-цивільного співробітництва.

Військово-цивільне співробітництво – «це систематична, планомірна діяльність Збройних Сил України, інших військових формувань та правоохоронних органів, утворених відповідно до законів України (далі – Збройні Сили України) по координації та взаємодії з органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями, організаціями та громадянами у районах дислокації військових частин та підрозділів Збройних Сил України з метою формування позитивної громадської думки і забезпечення сприятливих умов для виконання Збройними Силами України покладених на них завдань та функцій шляхом надання допомоги цивільному

населенню у вирішенні проблемних питань життєдіяльності з використанням військових та невійськових сил та засобів» [14].

На сьогодні у районі зіткнення працюють 14 груп та два об'єднані центри військово-цивільного співробітництва в Маріуполі та Северодонецьку. У подальшому кількість фахівців планується збільшувати. При цьому в Міністерстві оборони зазначають, що якщо зараз відповідні групи військово-цивільного співробітництва є у кожному оперативному командуванні, то планується забезпечити такими фахівцями командування кожної бригади [14].

Основними завданнями підрозділів військово-цивільного співробітництва є організація взаємодії з місцевими органами виконавчої влади, міжнародними та громадськими організаціями, цивільним населенням. Отже, можна зробити висновок, що провідна роль в організації взаємодії сил охорони правопорядку України з гуманітарними міжнародними організаціями повинна належати цим підрозділам.

Таким чином можливо дійти таких **висновків**.

1. За результатами опитування тільки 11 % респондентів визнали, що чинне законодавство повною мірою відповідає вимогам, що виникають в умовах надзвичайних (кризових) ситуацій, а 81 % – вважають, що наразі необхідно вдосконалити нормативно-правовий механізм взаємодії. Також слід зазначити, що більшість респондентів визнали необхідність та ефективність діяльності міжнародних організацій до врегулювання збройних конфліктів.

2. Механізм взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями під час виконання службово-бойових завдань з врегулювання збройного конфлікту – це сукупність заходів, засобів, важелів, які застосовують сили охорони правопорядку та міжнародні організації для організації їхньої взаємодії під час врегулювання збройного конфлікту шляхом визначення суб'єктів взаємодії, чинників організації взаємодії, форм організації взаємодії, способів організації взаємодії, напрямків організації взаємодії та оцінювання ефективності організації взаємодії.

3. Збройні Сили України в межах своєї компетенції здійснюють міжнародне співробітництво тільки з питань цивільно-військових відносин з відповідними міжнародними організаціями. Найбільш широко взаємодія з міжнародними організаціями зазначена в законодавчому нормативно-правовому акті Національної поліції України. Взаємодія Національної гвардії України з міжнародними організаціями організовується під час виконання службово-бойових завдань з охорони представництв міжнародних організацій. Серед суб'єктів взаємодії Державної прикордонної служби України під час виконання завдань законодавцем визначено міжнародні організації. В законі України «Про Службу безпеки України» про взаємодію з міжнародними організаціями законодавець не згадує.

4. На стратегічному (загальнодержавному) рівні організація взаємодії між силами охорони правопорядку України та міжнародними організаціями сфери безпеки в умовах проведення антитерористичної операції та врегулювання збройного конфлікту здійснюється Радою національної безпеки і обо-

рони, на оперативному (державному та регіональному) рівні – Антитерористичним центром Служби безпеки України, на тактичному (місцевому) рівні – військово-цивільними адміністраціями.

5. Основними завданнями підрозділів військово-цивільного співробітництва є організація взаємодії з місцевими органами виконавчої влади, міжнародними та громадськими організаціями, цивільним населенням. Отже, провідна роль в організації взаємодії сил охорони правопорядку з гуманітарними міжнародними організаціями повинна належати цим підрозділам.

Бібліографічні посилання

1. Обґрунтування механізмів взаємодії та порядку сумісних дій органів державної влади, місцевого самоврядування з силами охорони правопорядку в умовах виникнення кризових ситуацій (шифр «Соціум») : звіт НДР (заключ.) 27.11.2012 / Академія ВВ МВС України ; кер. І. О. Кириченко. – Х., 2012. – 224 с. – № держреєстрації 0111U009274. – Інв. № 438.

2. Микрюков В. Ю. Теория взаимодействия войск / В. Ю. Микрюков. – М., 2002.

3. Военный энциклопедический словарь. – М. : Воениздат, 1984.

4. Підручник сержанта внутрішніх військ / О. В. Лавніченко, Ю. П. Бабков, О. М. Попригін та ін. ; за заг. ред. С. Т. Полторака. – Х., 2002.

5. Белай С. В. Державні механізми протидії кризовим явищам соціально-економічного характеру: теорія, методологія, практика : монографія / С. В. Белай. – Х., 2015.

6. Про Збройні Сили України : Закон України від 06.12.1991 р. № 1934-ХІІ : станом на 10 бер. 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1934-12> (дата звернення : 10.03.16).

7. Про Національну гвардію України : Закон України від 13.03.2014 р. № 876-VII : станом на 10 бер. 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/876-18> (дата звернення : 10.03.16).

8. Про Державну прикордонну службу України : Закон України від 03.04.2003 р. № 661-IV : станом на 10 бер. 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/661-15>

9. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII : станом на 10 бер. 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/580-19/page>

10. Про Службу безпеки України : Закон України від 25.03.92 р. № 2229-ХІІ : станом на 10 бер. 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2229-12/page>

11. Про Раду національної безпеки і оборони України : Закон України від 05.03.1998 р. № 183/98-ВР : станом на 10 бер. 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/183/98-вр>

12. Про Положення про Антитерористичний центр та його координаційні групи при регіональних органах Служби безпеки України : Указ Президента України від 14.04.1999 р. № 379/99 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/379/99> (дата звернення : 10.03.16).

13. Про військово-цивільні адміністрації : Закон України від 03.02.2015 р. № 141-VIII : станом на 10 бер. 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/141-19>

14. Цивільно-військове співробітництво Збройних Сил України / Офіційний веб-сайт [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://civic.com.ua/functions>

Евтушенко И. В. Организационно-правовые основы взаимодействия сил охраны правопорядка с международными организациями при урегулировании вооруженного конфликта на территории Украины. Проведен анализ теоретических, нормативных и организационных положений взаимодействия сил охраны правопорядка Украины с международными организациями во время урегулирования вооруженного конфликта. Дано определение механизма взаимодействия сил охраны правопорядка с международными организациями при выполнении служебно-боевых задач по урегулированию вооруженного конфликта. Определены субъекты организации взаимодействия на стратегическом, оперативном и тактическом уровнях. Выяснена роль военно-гражданского сотрудничества.

Ключевые слова: *вооруженный конфликт, силы охраны правопорядка, механизмы взаимодействия, служебно-боевая деятельность, нормативно-правовое обеспечение*

Yevtushenko I.V. Organizational and legal framework force enforcement interaction with international organizations in the settlement armed conflict in Ukraine. The difficult socio-economic, socio-political and military situation prevailing today in regions of the country, directly affecting the state of national security of Ukraine. The counterterrorist operation in south-east Ukraine dramatically affect both the level and quality of life, and the territorial integrity of the state. Under these conditions, the strength of law enforcement is unable to Ukraine due only its own forces and means to effectively carry out service and combat missions to combat terrorist acts and repel foreign aggression. To help Ukraine "came the international community," but the reasons for non-recognition of international legal institutions "external aggression", while helping Ukraine is possible only through the involvement of the special monitoring mission the Organization for Security and Cooperation in Europe.

Settlement of armed conflict requires a comprehensive solution and participation of various departments and authorities to ensure the rule of law, protection of the state and citizens, elimination of serious consequences, but in terms of today's globalization and attracting international security organizations.

The article is a theoretical analysis, regulatory and organizational provisions interaction forces policing Ukraine with international organizations in the settlement of the armed conflict.

Determined that the strategic (national) level, the interaction between the forces of law and order Ukraine and international organizations of the security sector in terms of settlement of the armed conflict carried out by the National Security and Defense Council of Ukraine. At the operational (national and regional) level the interaction between the forces of law and order Ukraine and international organizations of the security sector in terms of anti-terrorist operation carried Terrorist Center. At the tactical (local) level, in our view, the interaction between the forces of law and order Ukraine and international organizations of the security sector in terms of anti-terrorist operation should be military and civilian administrations.

Anti-terrorist operation in eastern Ukraine has shown that in the present conditions it is imperative to take into account the social, political, cultural, religious, economic and humanitarian factors when planning and conducting military operations. So in today's armed conflicts leading role divisions of civil-military cooperation, whose main task is to organize cooperation with local authorities, international and non-governmental organizations, civil population.

On the basis of generalizations can be concluded that the interaction forces that enforcement of international organizations Ukraine's security sector at the moment is practically not developed.

Keywords: *armed conflict, the forces of law enforcement mechanisms of interaction, service and combat activities, regulatory support.*

Надійшла до редакції 10.05.2016